CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON



TÂRG DE SCLAVI ÎN ZANZIBAR

No. 65

Lei 3.__

TÂRG DE SCLAVI ÎN ZANZIBAR

No.65



EDITURA «ADEVERUL» S. A.

CINE ESTE BILL GAZON?

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

DIN CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON AU APĂRUT PÂNĂ ACUM :

45. „ÎNGERUL SALVATOR” DIN VALENCIA
46. FOC LA BORD
47. ATENTAT LA BARCELONA
48. O CURSĂ PERFIDĂ
49. PLUTONUL DE EXECUŢIE
50. DRUMUL SPRE MADRID
51. REGĂSIREA
52. ÎN SLUJBA LUI FRANCO
53. ÎN MISIUNE SECRETĂ
54. PE CERUL MADRIDULUI
55. OSTATECUL
56. MISTERUL DIN ALGARVE
57. ZBOR PESTE ATLANTIC
58. ESCALĂ FORŢATĂ
59.INSULA MISTERELOR
60. GROTA ORORILOR
61. PE CUTERUL PIRAŢILOR
62. EROISMUL LUI STILWELL
63. PE O MICĂ BARCĂ DE SALVARE
64. DIN LAC ÎN PUȚ
65. TÂRG DE SCLAVI ÎN ZANZIBAR



Târg de sclavi în Zanzibar

CAPITOLUL 1
Drumul în cala morții

Un miros greu, de putregai, sudoare și rugină, atârna dens sub puntea vaporului ruginit, pe care nici steagul nu-l mai recunoștea. În întunericul înecăcios al calei, trupurile zdrobite ale prizonierilor se legănau în ritmul valurilor, amestecate cu gemete, șoapte și tăceri mai apăsătoare decât orice țipăt.

Bill Gazon, sprijinit de peretele rece de tablă, respira sacadat. Capul îi pulsa încă după lovitura care îl adusese aici, dar mai mult îl durea absența vocii surorii sale. Unde era Thea? Fusese luată? Se afla și ea în cala asta blestemată sau în alt compartiment, poate chiar într-una dintre cabinele ofițerilor acelui echipaj blestemat?

Oceanul gemea undeva departe, cu valuri leneșe ce izbeau bordajul vasului ruginit. Dar aici, în întunericul puturos al calelor, nici măcar clipocitul apei nu se mai auzea. Aerul era îmbâcsit, fierbinte și greu de respirat, un amestec de sudoare, sânge și lemn ud. Lanțurile ruginite zornăiau slab la fiecare mișcare. Un oftat slab, aproape imperceptibil, se stinse în umbră.

Bill Gazon deschise ochii brusc, ca un animal rănit. Îi pulsa tâmpla, iar capul părea că i se învârte într-o roată de foc. Încercă să-și miște mâinile, dar constată că încheieturile îi erau strânse în niște cătușe reci, aspre. Se uită în jur, dar întunericul era aproape total. Doar o fâșie slabă de lumină, filtrată de un grilaj de sus, desena contururi tulburi. O respirație grea și regulată se auzea din apropiere.

– Sam..., șopti el cu greu.

Nu primi răspuns. Se târî puțin, trăgând după el lanțurile scurte și groase. Atingerea pielii prietenului său îl făcu să tresară. Sam trăia. Era conștient, dar profund slăbit. O rană înroșea umărul stâng. Pielea i se dezlipise sub curelele care-l legaseră de grinda metalică. Bill oftă și închise ochii pentru o clipă.

Undeva, mai încolo, un plânset sfâșietor îi făcu inima să tresară. O voce feminină, poate franțuzoaică sau italiană, striga numele unei surori. Gemete, blesteme în diferite limbi, strigăte scurte de durere. Încet, conturul ororii devenea clar. Nu erau singurii. Zeci de prizonieri fuseseră închiși acolo. Bărbați, femei, unii în picioare, alții târându-se, alții... deja fără viață.

Bill înțelese totul într-o clipă. Fuseseră capturați, probabil drogați și urcați pe vasul care acum îi ducea spre o destinație necunoscută. Dar totul indica un singur lucru: vânzare. Trafic de ființe umane.

În apropiere, cineva murmură:

– Au spus că mergem în Zanzibar... în fortul vechi... la piața secretă...

Altă voce, tremurândă, adăugă:

– Au luat o fată... o blondă. Era separată de noi. Am auzit că e păzită într-un compartiment de sus... O cheamă Thea.

— Erau două fete și ambele blonde. Se pare că astea au cea mai mare căutare la nenorociții ăștia, se auzi de altundeva o voce la fel de stinsă.

Bill se smuci. Lanțurile țipară. Inima i se strânse ca într-un clește. Thea? Sora lui? De luni de zile o căuta prin porturi africane, prin insule pierdute, prin gări decolte și baruri de contrabandiști. Ar fi putut fi o coincidență... dar el nu credea în coincidențe.

Timpul nu mai avea sens. Când se deschise ușa metalică de la capătul calelor, o lumină crudă și albă inundă compartimentul. Cei mai mulți prizonieri își acoperiră fețele cu mâinile, unii doar mormăiră. Se auzeau pași mulți, disciplinați. Și o voce rece, cu accent asiatic, care dădea ordine.

Un bărbat înalt, japonez, cu păr pieptănat perfect și ochelari rotunzi, coborî treptele ca un funcționar în inspecție. Ținea o tabletă în mână și nota. La fiecare două-trei siluete, ridica fruntea și întreba ceva rapid în japoneză. În spatele lui, un negru masiv, cu baston de cauciuc, lovea pe cei ce nu răspundeau imediat.

Japonezul ajunse în fața lui Bill. Se uită lung, apoi zâmbi ușor.

– Blond. Europenește frumos. Trupește... potrivit. Bine format. Încăpățânat. Nu pare rupt. Treci la „clasa B". Preț estimativ: dublu.

Bill scuipă la picioarele lui. Un baston îi mușcă spatele imediat. Căzu în genunchi, dar privirea îi rămase neînduplecată.

– Vom vedea, baka..., mormăi japonezul și plecă mai departe.

După încă o oră de inspecție, câțiva prizonieri – printre care și Bill – fură dezlegați și duși sus, pe punte. Aerul proaspăt le tăie răsuflarea. Cerul era roșiatic, iar în zare se întindea o fâșie de pământ... o insulă mare, cu coline verzi și clădiri albe. Pe catargul vasului flutura un drapel ciudat: un dragon negru înfășurat în jurul unui coral.

Bill încremeni. Un marinar, văzându-i privirea, zâmbi batjocoritor.

– Zanzibar, băiete. Când pășești acolo, nu mai exiști. Ești doar o marfă. Sau... un mort.

Bill strânse pumnii. Dar eu n-am de gând să fiu nici una, nici alta. Iar Thea... dacă e acolo... n-o să fie vândută nimănui.

O voce subțire, tremurată, se auzi aproape de el:

— Suntem mulți, domnule… foarte mulți… și toate fetele… le-au ales pe cele mai frumoase…

Era o tânără blondă, cu rochia sfâșiată și ochii goi de lacrimi. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. De-o parte și de alta, alte figuri se mișcau în semiîntuneric: femei tinere, un băiat slab cu fața brăzdată de sânge uscat, doi negri înlănțuiți care își spuneau rugăciunea.

Sam nu era departe. Îi întâlnise privirea. Făcu un semn abia perceptibil cu capul un amestec de *"suntem încă în viață"* și *"nu e sfârșitul, prietene, Bill."* Dar gura lui rămăsese încleștată. Nu era loc de optimism în cala aceea, unde doar gândul la răsuflarea următoarei ore era o victorie.

Vasul, un vapor lung, unsuros, fără nume vizibil, era condus de asiatici și arabi care rareori rosteau vreun cuvânt. Când o făceau, era doar pentru a urla ordine. Era evident că navigau spre sud, dar unde? Răspunsul veni într-o seară, când unul dintre marinarii chinezi, bând o gură zdravănă dintr-un bidon, scuipă pe jos și zise către altul:

— Zanzibar. Sclav bun acolo. Fete albe se vinde cu aur.

Bill încremeni. Zanzibar. Numai cuvântul era suficient să umple o carte întreagă de cruzimi și comerț cu oameni. Sclavia fusese declarată abolită oficial, dar în umbra negustorilor și a porturilor, comerțul uman continua. Acolo, în bazarurile ascunse ale insulei, în palatele cu ziduri groase și perdele grele, se licitau vieți.

Vaporul se apropia de țărm. Într-o dimineață, razele soarelui pătrunseră prin oblonul spart de deasupra.

De pe punte, se auzea rumoare, și cei din cală simțeau mirosul țărmului. Miros de mirodenii, de iasomie, de mucegai colonial. Era Zanzibar.

Sam șopti:

— Bill… vezi acolo în spate? Ăla nu e… Stilwell?

Bill întoarse capul. Dintr-un colț întunecat, o umbră părea să se miște. Fața chinuită a lui Ronald Stilwell, legat la mâini și cu obrazul brăzdat de o cicatrice proaspătă, se întrezărea. Trăia.

— Trăim, Sam… încă trăim… dar trebuie să scăpăm, altfel…



Dar nu apucă să termine. Trapul greu al unor pași se auzi deasupra. Se deschise trapa, iar o scară fu coborâtă. Lumina invadă cala. Un om cu turban alb, însoțit de doi arabi înarmați, începu să coboare.

— Timpul să alegem marfa… Fetele primele!

O tăcere adâncă se așternu în cală. Până și gemetele încetară. Unul câte unul, prizonierii fură scoși la lumină, cu lanțuri la mâini sau la gât, trași de frânghii ca niște vite. Vântul sărat al oceanului le izbi fețele palide, dar pentru mulți era deja prea târziu, se târau mai mult decât mergeau.

Bill Gazon fu tras în picioare de un arab înveșmântat în haine largi, care-i aruncă o privire de dispreț și-i înfipse o suliță în coaste.

— Mergi, câine!

Sam, ceva mai în spate, mergea cu pași grei, dar ochii lui cercetau împrejurimile. De-o parte și de alta a cheiului, nave mici, *dhow*-uri cu pânze albe, se legănau în briza caldă. Portul fremăta de viață: negustori indieni cu turbane, băștinași cu pielea unsă cu uleiuri aromate, femei acoperite cu voaluri viu colorate, soldați cu tunici kaki și fețe inexpresive.

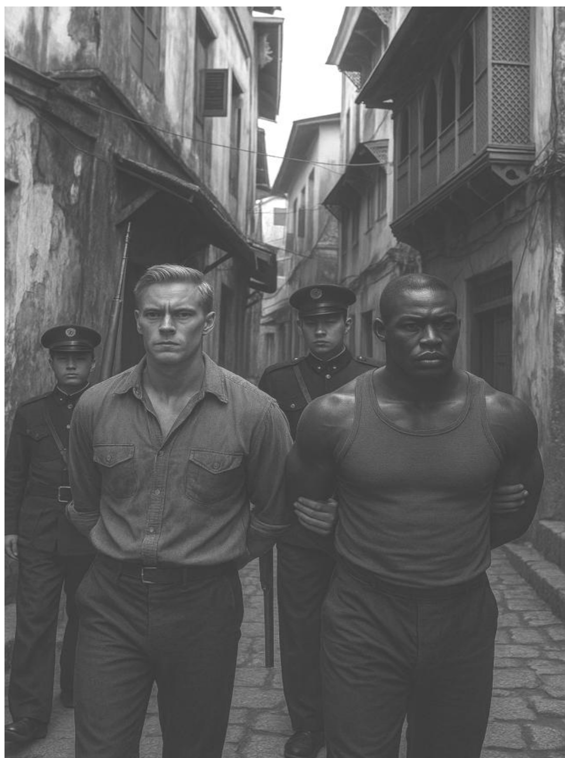
În depărtare, se profila orașul de piatră: Stone Town, vechiul cartier arab. Case albe, cu obloane de lemn, moschei înalte, minarete care sfidau cerul. Aerul era plin de mirosuri: scorțișoară, cuișoare, mentă, praf de drum și sudoare de sclav.

Zanzibar. Insula mirodeniilor. Insula comerțului cu oameni.

Ghidul îmbrăcat în alb îi conduse pe prizonieri spre o clădire joasă, cu pereți groși, decorată cu un simbol sultanesc. Un vechi fort arab, transformat într-un depozit viu de carne umană.

Înăuntru, grupul fu împărțit. Fetele fură trase într-o parte, iar bărbații, cu tot cu Bill și Sam, în altă cameră, întunecoasă, cu gratii grele și podeaua acoperită cu rogojini murdare. Bill își mușcă buzele până la sânge.

— Thea, unde ești? Nu cumva…? Doamne, nu! Orele treceau încet. Prin ferestruicile înalte, se zăreau doar bucăți de cer. Dincolo de ziduri, se auzeau tobele, larma pieței, glasuri care râdeau, vindeau, negociau.



Orele treceau încet. Prin ferestruicile înalte, se zăreau doar bucăți de cer. Dincolo de ziduri, se auzeau tobele, larma pieței, glasuri care râdeau, vindeau, negociau.

Un om intră. Avea o tunică de mătase albă, o sabie cu mâner de fildeș și o atitudine de nobil. Fața lui era asiatică, dar vocea, rafinată și rece, trăda o inteligență crudă.

— Eu sunt Ibn Fahar, stăpânul acestui lot. În curând veți fi… licitați. Unii pentru muncă, alții pentru plăcere. Nu încercați să scăpați. Zidurile sunt vechi, dar mai groase decât speranțele voastre.

Își roti privirea.

— Ah, și dacă între voi se află cineva numit Gazon… să știe că sora lui e deja rezervată.

Bill înlemni. Pumnii i se încleștară, iar Sam abia îl opri să nu sară la gâtul vizitatorului. Ibn Fahar zâmbi.

— Ne vom revedea curând, domnule Gazon. Poate chiar în arenă, cine știe?

Ușa se trânti în urma lui, iar în cameră coborî din nou tăcerea.

În zilele ce au urmat, prizonierii fură mutați pe furiș, noaptea, în cete mici, cu fețele acoperite și picioarele legate. De fiecare dată, portul fremăta altfel. De pe mare venea mirosul umed de recifuri și pește, iar din oraș se înălțau cântece arabe, sunete de flaut și chemări de vânzători nocturni.

Bill și Sam fură scoși la trei zile după sosire. Însoțiți de trei gardieni înarmați cu puști vechi Martini-Henry, fură urcați într-o căruță acoperită cu rogojini negre și duși printr-un labirint de străduțe înguste.

Drumul trecea prin Stone Town, dar nu pe arterele comerciale. În loc de piața cu fructe sau moscheile mărețe, cei doi văzură fața întunecată a orașului: curți interioare pline de copii desculți, ziduri cu mucegaiuri albastre, porți sculptate care

ascundeau case întunecate, de unde ieșeau femei cu ochii acoperiți de voaluri și cu lanțuri de argint la glezne.

— Ce e locul ăsta, Bill? șopti Sam. Nu-i bazar, nu-i cartier… pare o altă lume.

— E partea nevăzută. Asta-i Zanzibarul real. Aici nu vin turiștii. Aici se fac afacerile murdare.

Într-un final, căruța se opri. În fața lor se ridica un zid înalt, acoperit cu iederă sălbatică. Poarta se deschise cu un scârțâit și se închise imediat după ce intrară. Închisoarea părea o fortăreață colonială, părăsită, dar în realitate era vie: paznici tăcuți, porți groase de lemn, camere fără ferestre. Un fel de închisoare secretă, în afara legilor și a ochilor.

Fură cazați într-o celulă rece, cu pereți umezi, sub nivelul solului. Tavanul scund, paiele mucegăite și șobolanii îngroșați de umezeală completau peisajul.

Într-o dimineață, o femeie bătrână, cu pielea zbârcită ca pergamentul și cu ochi galbeni, le aduse apă într-o oală de lut și un fel de terci gri. Se opri pentru o clipă și, cu o voce șoptită, zise în swahili:

— Sclavii trăiesc mai mult decât morții, dar mai prost.

Apoi dispăru ca o umbră. Bill și Sam se priveau fără cuvinte. Erau la mila unui sistem care funcționa dincolo de orice lege. Un univers al întunericului și al negoțului, întreținut de corupție, aur și frică.

În zilele următoare, Bill observă că din ce în ce mai mulți oameni dispăreau din celule. Nu se mai întorceau. Unii mergeau

pentru „vizite", alții erau scoși noaptea. Într-o noapte, însă, se auzi o conversație prin pereții subțiri de piatră.

— …lotul de europeni se pregătește pentru piața secretă. Sultanul vrea să-și reînvie colecția de sclavi albi… cică are o preferință pentru cei cu ochi albaștri.

Bill încleștă pumnii.

— Sam… ăsta nu e doar comerț. E un joc bolnav. Trebuie să ieșim de aici.

— Dar cum, prietene? Ne păzesc de trei ori pe zi, și nici nu știm în ce parte a orașului suntem.

— Vom afla. Trebuie să punem mâna pe o hartă, pe un om care vorbește. Poate femeia aceea bătrână…

***

Pe măsură ce Bill plănuia, orașul fremăta de pregătiri. Într-un palat aflat în mijlocul unei grădini luxuriante, un personaj misterios, cunoscut doar ca Emirul Negru, ordona aducerea „exemplarelor" în cea mai mare sală de vânzări, unde urmau să fie prezentate în fața a douăzeci de licitatori veniți din India, Arabia și chiar din Europa de Est.

Dar Bill nu știa încă de existența lui. Tot ce știa era că sora lui trăia, dar timpul curgea. Iar Zanzibar, cu frumusețea lui otrăvită, nu ierta.

Zilele în celulă curgeau grele ca smoala. Nu se mai știa dacă era dimineață sau seară. Din când în când, un geamăt adânc venea din pereți, poate ecoul unui prizonier de dedesubt sau doar suspinul zidurilor vechi. Apa avea gust de rugină, iar

terciul servit o dată pe zi părea făcut din coji de manioc și făină stricată.

Într-o seară, ușa grea se deschise brusc. Gardianul cu turban roșu aruncă înăuntru doi oameni legați, apoi trânti zăvorul fără o vorbă. Cei doi gemură. Erau un bărbat cu mustață blondă, probabil german, și o tânără în zdrențe, cu chipul ascuns de părul lung și ud.

— Sunteți vii? întrebă Bill.

— Deocamdată, zise bărbatul cu voce răgușită. M-au prins în Mombasa. Sunt Karl Niedermann, comerciant de ceai. Iar ea… cred că e franțuzoaică. N-a scos un cuvânt.

Fata tremura, dar când Bill se apropie de ea, ridică ochii. Erau verzi, limpezi, dar goi, ca și cum sufletul îi fusese smuls.

— Cum vă numiți? o întrebă blând.

— Elise... răspunse încet, într-o franceză abia auzită. Elise Garnier. Nu știu cât timp am fost legată. Mi-au spus că mă duc la un „concurs de frumusețe pentru prinți”.

Sam scuipă cu dispreț.

— Băga-mi-aș pumnii-n regii lor!

Pe măsură ce zilele treceau, Bill învăța să numere pașii gardienilor, să distingă pașii grei ai celor beți de mersul tăcut al supraveghetorului în civil, care se uita pe gaura vizetei și lua notițe.

Niedermann avea un plan.

— Terenul ăsta a fost un fort portughez, apoi a fost folosit de arabii din Oman. Am simțit curent de aer venind din podea,

pe lângă un perete. E posibil să fie o veche ieșire de urgență. Dacă am avea o daltă sau ceva ascuțit…

Dar nu aveau. Tot ce puteau face era să observe, să adune informații și să-și păstreze mințile limpezi.

Într-o noapte, urletul unei femei zgudui zidurile. Bill tresări. Sam se ridică și lipi urechea de perete.

— O scot pe Elise!

Zăngănit de lanțuri, o ușă izbită. Elise se zbătea, dar doi paznici o smulseră afară. Bill lovi cu pumnul în ușă.

— Lăsați-o, porcilor! E un om, nu o marfă!

Dar vocea lui se pierdu. Ceilalți tăcură, obosiți. Noaptea fu lungă, și dimineața veni cu o liniște grea. Elise nu se mai întoarse.

— Ori a fost vândută deja, ori… altceva, spuse Niedermann cu o voce de piatră.

Pe la mijlocul lunii, gardienii le legară mâinile și-i scoaseră la lumină. Pe Bill îl usturau ochii. Trecuseră multe zile în întuneric. Fură urcați din nou în căruță. De data asta, li se alăturau alte fețe necunoscute, negri din Africa centrală, o femeie cu sari indian și un băiat slab, adolescent, cu ochi albaștri de copil nobil.

Căruța porni din nou, dar nu spre port. De data asta, traseul ducea spre dealurile din afara orașului, unde natura se amesteca cu ruinele vechi ale sultanatului.

Zanzibarul, altădată un regat mândru sub conducerea sultanilor omanezi, era acum o relicvă vie. Sub acoperișul palatelor de marmură se țeseau intrigi, iar în umbra grădinilor

cu iasomie și tamarind, sclavia încă își păstra rădăcinile. Insula era o păpușă frumoasă cu sfori sângeroase.

Pe la marginea unei plantații părăsite, printre palmieri uscați și ziduri căzute, se afla o altă închisoare, una invizibilă pe hărți, dar prezentă în rețeaua de corupție care alimenta Orientul Mijlociu și Asia.

Aici fura coborâți cu brutalitate într-un beci boltit, cu lanțuri la pereți și lumină difuză. Zidurile erau acoperite cu semne ciudate, un amestec de arabă, portugheză și simboluri necunoscute.

Așteptau. Ceva urma să se întâmple.

— Ce crezi că e locul ăsta? întrebă Sam.

Bill privi în jur. Se gândi la Elise. La sora lui, poate trecută deja prin acel loc. La rețeaua de răpitori. La Emirul Negru, despre care auzise în șoapte.

— E antecamera iadului, Sam. Dar și iadul are o ușă. Noi trebuie s-o găsim.

***

CAPITOLUL 2
Insula blestemată

Soarele ardea ca o torță deasupra oceanului Indian, iar fâșia de pământ care se apropia părea ireală, ca o viziune dintr-un vis tropical. Vapoarele de abur lăsau dare subțiri de fum, plutind leneș spre țărmul acoperit de palmieri. Zanzibar. Cuvântul avea un sunet molatec, parfumat... dar în realitate era o capcană. Un vechi nod de sclavie și comerț, cu istorie plină de sânge și parfum de mirodenii, o insulă a contrastelor – și, după cum avea să afle Bill Gazon, un loc unde coșmarul încă trăia sub mască exotică.

Prizonierii coborau în șir, păziți de oameni înarmați până-n dinți. Unii erau negustori locali în robă lungă și turbane colorate, alții mercenari africani cu automate AK strălucind la soare. Printre ei, discret, se mișcau figuri cu ochi oblici și îmbrăcăminte de marinar asiatic. Nimeni nu vorbea tare. Numai comenzi scurte, scurte strigăte și bâzâitul insectelor.

Bill și Sam mergeau legați cu o frânghie groasă de alți patru bărbați. Printre ei, un neamț plin de vânătăi, un indian înfometat și doi africani tăcuți. Bill își ținea capul ridicat, încercând să vadă peste zidul de piatră albă care înconjura portul. Departe, pe o colină, se ridica o fortăreață veche, probabil construită de portughezi, cu turnuri rotunde și creneluri prăbușite.

– Cred că acolo mergem..., mormăi Sam.

– Acolo e groapa cu lei, zise neamțul cu voce joasă. Eu am mai fost pe-aici. Fortul e centrul. Acolo te pregătesc. Apoi... te vând.

– Ce înseamnă „te pregătesc”? întrebă Bill.

– Te tund, te spală, te învață să taci. Dacă ești femeie, e mai rău... Dacă ești bărbat tânăr, depinde ce mușchi ai. Te duc în secțiuni diferite. Se numește „triere”.

Șirul de prizonieri fu escortat printr-o poartă grea de metal. Dincolo de ea, străzile orașului freamătau de viață. Arome de curcuma, pește uscat și tamarind pluteau în aer. Femei cu baticuri viu colorate vindeau fructe din coșuri, iar bărbați cu fețe austere stăteau pe scaune joase, sorbind ceai negru din cești de ceramică. Nimeni nu se mira de convoiul de captivi. Oamenii se fereau din drum și își vedeau de treabă. Complicitatea tăcută era parte din rutina zilnică.

Fortăreața era înăuntrul orașului vechi, înconjurată de ziduri groase. O clădire de piatră alb-gălbuie, cu obloane grele și porți de fier. Înăuntru, curtea era plină de prizonieri. Unii stăteau în genunchi, alții în șezut, sprijiniți de ziduri. Într-un colț, câteva femei cu fețele acoperite plângeau în tăcere.

Bill fu tras într-o încăpere cu pereți de piatră. Un asiatic scund, cu mănuși albe și o mustață subțire, îl măsură din priviri.

– Încă un european. Blond. Ochi albaștri... Fără boli vizibile. Îl trimitem la grupul C.

– Care grup e ăsta? întrebă Bill, scrâșnind din dinți.

Omul nu răspunse. Se uită spre unul din gardieni.

– Să-l duceți în carceră. Până mâine. Apoi în pregătire. Înregistrați-l. Foaie de evaluare: 92%. Posibil valoare înaltă.

Foaie de evaluare. Valoare. În capul lor, erau doar cifre și marfă.

În celula întunecată, Bill fu închis singur. Trecuseră ore întregi. De undeva, dintr-o altă aripă a fortului, se auzeau strigăte, râsete grosolane și ocazional – cântul unei voci feminine. Subțire, stins, dar clar. Cuvinte franțuzești, probabil un cântec de leagăn.

Inima i se strânse. Vocea... era cunoscută. Poate... poate era chiar Thea.

A doua zi, a fost trezit cu un jet de apă rece. Un bărbat cu dinții de aur îi ordonă să se dezbrace și-l perie brutal cu o perie de sârmă. Un altul îl rade cu o lamă ruginită, apoi îl îmbracă într-o haină subțire, aproape transparentă. Sam fusese dus în alt sector. Nu avea idee dacă era încă în viață.

Pe hol, îl întâlni pe neamțul din port, care-l privi cu ochi tulburi.

– Azi nu ne vând, îi șopti. Azi ne arată...

– Ce?

– Că nu suntem oameni. Suntem cifre. Și trebuie să arătăm „bine". Să plătim din sânge pentru fiecare cent.

Bill simți că îl apucă furia. Dincolo de rușinea de a fi tratat ca un animal, dincolo de frică, răsărea ceva și mai aprins: setea de răzbunare. Și o convingere neclintită: Thea e aici. Vie. Și trebuie s-o găsesc. Chiar dacă va trebui să dărâm acest fort piatră cu piatră.

***

Noaptea căzuse peste fortăreața din inima Zanzibarului ca o manta neagră de tăcere. Doar torțele fumegânde care luminau curțile interioare mai aruncau umbre tremurătoare pe zidurile groase. De sus, din turnuri, se auzeau pașii ritmici ai santinelelor și, uneori, scrâșnetul metalic al roților unui scripete. Prizonierii nu dormeau. Stăteau nemișcați, încolăciți în cotloane, cu ochii larg deschiși. O liniște densă, îmbibată de groază, stăruia în aerul greu de vară.

Bill era închis într-o celulă izolată, cu doar o pătură aspră și un vas de apă. Se ridicase și, lipit de grilajul din ușă, asculta. Auzise din nou vocea aceea – cântând același refren franțuzesc,

în surdină, undeva deasupra lui, poate într-o cameră înaltă, poate într-un turn. Era Thea? Sau era doar o amăgire născută din disperare?

Zgomot de pași. Cheia se învârti în broască.

Două siluete intrară. Un bărbat subțire, cu chipul asiatic, îmbrăcat elegant într-un costum bej fără pată, și un însoțitor masiv, probabil din Kenya sau Somalia, cu o sabie lungă la brâu. Chipul asiaticului era inexpresiv, dar ochii... ochii aveau o strălucire rece, de prădător obișnuit cu sângele.

– Bună seara, Mister Gazon, spuse în engleză curată. Sper că v-ați acomodat.

Bill nu răspunse. Se rezemă de perete și îl privi cu tărie.

– Permiteți-mi să mă prezint. Sunt domnul Kenzo. Reprezint o organizație care... facilitează tranzitul unor ființe umane dintr-un punct în altul al lumii. Cu alte cuvinte, sunt un intermediar. Cei ca mine țin lumea în echilibru.

Bill râse în batjocură.

– Spui asta în timp ce vinzi oameni ca pe vite?

Kenzo înclină ușor capul.

– Prefer termenul „redistribuire a valorii biologice”. Sună mai puțin... visceral. Oricum, nu sunteți un caz obișnuit. Sunteți cunoscut în anumite cercuri. V-ați căutat sora cu o tenacitate neobișnuită. V-ați luptat în porturi, ați supraviețuit capcanelor. Asta vă face interesant.

– Unde e Thea?

Kenzo zâmbi ca un șarpe.

– E în siguranță. Pentru moment. Însă trebuie să știți că ea este destinată unui client foarte important. O figură discretă. Are gusturi... rafinate. Nu e vorba de bani în cazul ei. E o promisiune. O garanție. O piesă rară din colecția unui cunoscător.

Bill făcu un pas, dar corpul uriașului sosi între ei într-o fracțiune de secundă.

– Nu vă enervați. Vă propun o alternativă. Vă ofer o șansă: participați la „Selecția Kivuma”. O luptă controlată, între prizonieri aleși. Supraviețuitorul devine gardian. Poate urca. Poate... să negocieze.

– Și dacă refuz?

– Veți fi vândut. Nu aici, ci în interiorul continentului, la o mină de coltan. Durata medie de viață acolo este de șapte săptămâni.

Kenzo se întoarse spre ușă. Înainte de a ieși, rosti calm:

– Gândiți-vă. Lupta e mâine dimineață. Dacă intrați, aveți o șansă. Dacă nu... veți dispărea.

Ușa se închise. Întunericul redeveni total. Dar în mintea lui Bill se aprinse o lumină. Selecția Kivuma. Asta era cheia. Poate chiar drumul către tabăra secretă unde o țineau pe Thea. Dacă voia să o salveze, trebuia să lupte. Trebuia să câștige.

Când zorii se iveau deasupra oceanului, o voce l-a trezit.

– Ridică-te, blondule. E ziua selecției. Haide, dacă vrei să trăiești.

Bill se ridică încet. Mâinile îi tremurau, dar în ochi avea foc.

Era gata.

Lumina tremura pe pereții de piatră ai beciului. O lampă cu gaz, agățată de o grindă de lemn, proiecta umbre lungi și contorsionate peste trupurile prizonierilor. În zori, un grup de bărbați în robe albe, cu fețele acoperite, coborâră scările lente, pășind ca niște preoți ai unei religii străvechi și nemiloase.

Unul dintre ei, evident conducătorul, purta o mască aurită sub care se auzea un glas gros, tradus imediat de un tălmaci cu accent indo-arab:

— Aceștia sunt lotul 12. Proveniență: continentală, rasă mixtă, stare: bună. Urmează selecția.

Bill simți că fiecare cuvânt al tălmaciului îi tăia carnea. Fuseseră reduși la „lot", la „proveniență", la „stare". O roabă, o capră, un sac de cafea.

Câte doi erau scoși afară din beci și duși printr-un coridor întunecat, dincolo de o poartă de fier unde nu mai puteau fi văzuți. Ce se întâmpla acolo, rămânea în mister. Dar după zece minute, se întorceau … sau nu se mai întorceau deloc.

Când veni rândul lui Bill și Sam, fură conduși pe o alee pietruită și opriți în fața unei cortine de catifea neagră. Un zgomot slab se auzea dincolo murmur de voci, clinchet de pahare, strănuturi reprimate. Erau acolo oameni puternici, bogați. O lume invizibilă care cumpăra ce nu putea cuceri.

Cortina se dădu la o parte. În fața lor se deschise o sală scundă, cu ziduri din cărămidă arăbească. Pe margini, așezați pe perne scumpe, stăteau bărbați în turbane, în fracuri, unii cu monoclu, alții cu ochelari fumurii. O femeie în voaluri violet inspecta cu lupa o prizonieră slabă, trasă de păr de un paznic.

— Lotul 12-B, zise tălmaciul. Forță brută. Proveniență: America de Nord. Posibil antrenat militar.

Bill făcu un pas înainte.

— Mă numesc Bill Gazon. N-am de gând să fiu vândut ca un animal!

Un freamăt se stârni. Masca aurită se ridică în picioare.

— Cine e el?

— Am auzit de numele lui... șopti o voce din umbră. A stricat afaceri în Macao, în Batavia. Poate fi valoros... sau periculos.

În acel moment, un om se apropie de Bill. Părea arab, dar ochii lui negri ascundeau altceva. Avea o voce joasă și o ținută de ofițer retras. Se opri în fața lui și spuse doar atât:

— Ai o soră?

Bill încremeni.

— Ce-ai spus?

— O fată blondă, ochi albaștri. A trecut pe aici acum trei săptămâni. I s-a pierdut urma în Ceylon. Dacă vrei să trăiești și s-o mai vezi, nu mai deschide gura. Ne vom mai întâlni.

Se întoarse și plecă fără să-și spună numele.

Bill și Sam fură împinși înapoi în coridor, dar acum focul speranței pâlpâia din nou în sufletul lui. Thea era vie. Fusese acolo. Și poate, poate, acel necunoscut nu era dușman.

Dar ce plan avea? De ce îi oferise acel indiciu?

În închisoarea de sub Zanzibar, nimic nu era întâmplător. Fiecare vorbă, fiecare tăcere avea un preț. Iar timpul se scurgea cu fiecare lot vândut, șansele de a o regăsi pe Thea se topeau ca ceara sub soarele Africii.

Odată întorși în celula principală, Bill și Sam au fost aruncați din nou lângă zidul umed, cu mâinile legate și picioarele încă dureroase de la fiarele grele. Dar în sufletul lor, gândurile clocoteau. Cine era omul acela? Cum de cunoștea ceva despre Thea? Și mai ales, de ce i-ar fi ajutat?

— Ai observat ceva la el? întrebă Bill, încercând să pară calm.

— Mergea ca un militar, zise Sam. N-avea ochi de călău, ci de strateg. Mirosea a pericol… și poate a salvare.

Bill încuviință. Știa instinctiv că acel bărbat nu era un simplu client al pieței de sclavi. Poate lucra sub acoperire. Poate făcea parte dintr-o rețea de rezistență. Sau poate... era doar un alt vânător de recompense.

În următoarea dimineață, în temniță se aduse un grup nou de prizonieri: cinci femei tinere, dintre care una vorbea germană, alta portugheză și trei aveau accent rusesc. Toate păreau istovite, cu hainele zdrențuite, dar ochii lor erau limpezi și plini de spaimă. Una dintre ele, cu părul tuns scurt și umeri de sportivă, îl fixă direct pe Bill.

— Tu ești Gazon?

— Depinde cine întreabă.

— Mă cheamă Anja. Vin de la Rangoon. Am auzit de tine de la o prietenă... care-a fost cu Theea.

Bill își încleștă pumnii.

— Theea? Spune-mi tot.

— N-am timp. Am fost vândută deja. Plec în zori pe un cargobot spre Madagascar. Dar ascultă: Theea era vie când am văzut-o ultima dată. A fost separată de noi, dusă într-un loc „special”. Se zice că cineva important a plătit pentru ea un preț enorm... un japonez. Asta e tot ce știu.

— Un japonez?! întrebă Sam, încruntat.

— Kenzo... zise Anja încet. Așa l-au numit.

Un fior înghețat coborî pe spinarea lui Bill.

Kenzo! Același demon care le distrusese viața în Batavia, care-i urmărise în Bangkok, care aproape îl ucisese pe Sam în Macao. Dacă era într-adevăr Kenzo în spatele acestei rețele, atunci Thea era în mare pericol.

Dar până acum nu aveau nicio informație nici despre prietenii lor, Ron Stilwell și cealată inimoasă fată, prietena Thea-ei Iwana Barrowa. Nu se îndoia că piratul Valladores îi vânduse cu profit și pe aceștia. Deocamdată se putea considera mulțumit că nu fusese despărțit și de SAM, credinciosul său prieten american, de culoare.

După-amiaza, paznicii veniră din nou și îi luară doi câte doi din celulă. Femeile fură duse primele. Strigătele Anjei se auziră doar câteva secunde, apoi fu tăcere.

Apoi, Bill și Sam fură urcați pe puntea unei nave mici, cu panouri de lemn închise, deghizată în vas de pescuit. Vaporul era vopsit în verde pal, cu o mică cabină de comandă în spate și o cârmă din bronz. Purtau cagule negre, iar în jurul lor erau patru paznici înarmați cu puști vechi Lee-Enfield, dar cu degetul pe trăgaci.

Nimeni nu rostea un cuvânt.

Când în sfârșit vasul acostă, se aflau într-un golf strâmt, cu ape tulburi și mangrove înalte, pe o coastă care semăna cu o pictură dintr-un vis febril: vegetație tropicală, păsări în culori stridente, un turn în ruine într-o parte și un sat de colibe de cealaltă.

Fuseseră aduși în inima insulei.

Fuseseră aduși în locul în care oamenii dispăreau fără urmă.

Un lanț ruginit le atârna de glezne în timp ce pășeau printre stânci, spre o construcție masivă din piatră neagră: o închisoare secretă, folosită de negustorii de sclavi de secole. Când ușa grea se deschise, Bill știa că timpul se scurgea. Și știa, din toată inima, că în acel loc, Thea fusese cândva.

Pe un zid, cineva zgâriase cu o piatră două litere: T.G.

Era semnătura surorii lui. Era încă vie.

***



CAPITOLUL 3
Umbre în cetatea sclavilor

Cetatea era tăcută. Zidurile ei groase, din piatră neagră, înnegrite de mucegai și fum, păstrau un miros greu de apă stătută, sudoare și moarte. Era o fortăreață veche, construită în secolul al XVIII-lea de arabii care stăpâniseră odinioară Zanzibarul și folosită, generație după generație, ca depozit viu de carne umană.

Bill și Sam fuseseră încarcerați într-o celulă boltită, cu gratii de lemn întărit cu fier și cu podeaua săpată direct în stâncă. Peste noapte, șobolani le treceau peste glezne și un lichid suspect picura din tavanul scund. În loc de pat, o saltea de paie putrede. În loc de hrană, un terci fără gust și o cană cu apă tulbure.

Zilnic, un paznic tăcut, cu un chip întunecat și mustăți răsucite, deschidea vizeta și arunca mâncarea ca pentru animale. Nu rostea un cuvânt. Avea un tatuaj cu un cap de mort pe încheietura mâinii stângi.

— Frumos hotel tropical, murmură Sam cu sarcasm, molfăind terciul.

— Aici nu vorbim. Ascultăm. Asta-i prima regulă, zise Bill. Cineva ne urmărește.

Avea dreptate.

Pe coridoarele de piatră, se auzeau pași rari. Uși grele trăgeau scârțâituri. Șoapte în arabă, swahili, poate chineză.

Apoi, în miezul unei nopți sufocante, vizeta se deschise brusc și ochii reci ai necunoscutului din licitație apărură din nou.

— Dacă vreți să trăiți, veți juca dublu, zise vocea. Dacă nu... veți muri. Simplu.

— Ce vrei de la noi? șopti Bill.

— Războiul nu e ce pare. E o licitație între imperii. Și voi sunteți... pachetul de probă.

Ochii dispărură. Vizeta se închise. Tăcere.

A doua zi, li se permisese pentru prima oară să iasă afară, sub pază strictă, într-o curte interioară. Pereți înalți de piatră, vegetație sufocată, două turnuri de observație și o fântână în mijloc, uscată de zeci de ani. Pe margine, o femeie învăluită într-un voal verde le aruncă o privire scurtă și-apoi plecă. Pe un perete, cineva scrisese cu cărbune:

Qasr al-Abd: Palatul sclavilor.

În jur, alți prizonieri: un italian slab și palid, cu mâinile tremurânde; o tânără de culoare cu ochi mari și speriați; un bărbat cu o mască de metal pe față. Nimeni nu vorbea. Toți se fereau să se privească.

Sam își încleștă pumnii.

— Dacă nu ieșim curând de-aici, vom deveni nebuni, murmură.

Bill observă atunci o ușă mascată, aproape invizibilă, într-un zid lateral. Nu fusese deschisă niciodată. Dar avea urme proaspete de nisip pe prag. Și o amprentă de pantof occidental.

— Cineva intră pe-acolo. Și cineva n-a fost crescut aici, zise el.

În acea noapte, în loc de terci, vizeta aduse un bilețel:

"Tunelul pornește de sub fântână. Doi pași spre nord, cinci spre vest. La ora a treia după miezul nopții. Singuri."

Bill arătă biletul lui Sam.

— Jocul a început.

***

La ora trei, în mijlocul curții, vântul adia slab și cerul era negru, fără lună. Cei doi coborâră pe burtă spre fântână, evitând fascicolul lanternelor din turnuri. Cu mâinile goale, zgâriară solul pietros. La al cincilea pas spre vest, degetele lui Bill atinseră o placă mobilă.

Un capac de piatră se ridică încet. Dedesubt: un tunel îngust, întunecat și rece ca mormântul.

— Doamne-ajută, zise Sam. Dacă murim aici, sper măcar să nu fie de plictiseală.

Coborâră în genunchi, în întuneric. Pe pereți erau urme de mucegai. Sub mâini, nisip umed. Și undeva în față... pași. Sau ecouri?

Tunelul ducea undeva. Poate spre libertate. Poate spre moarte. Poate spre Thea.

Tunelul se îngusta pe măsură ce înaintau. Tavanul scădea până la nivelul umerilor, obligându-i să se târască în patru labe. Deasupra lor, pereții plângeau cu picături de apă rece. Mirosul de pământ vechi, rânced și amestecat cu urme de kerosen, le înțepa nările.

— Acest loc n-a mai fost folosit de zeci de ani, șopti Bill, cu o senzație stranie în ceafă.

Deodată, o rază slabă de lumină alunecă de undeva din tavan. Ajunseră într-o încăpere scundă, boltită, cu o masă masivă de lemn în mijloc, prăfuită. Pe pereți, rafturi de arhivă, cu registre vechi, cutii de fier și hărți agățate în cui. Totul era acoperit de pânze de păianjen, dar cineva fusese acolo recent: un dosar era deschis.

Bill îl trase spre el. Pe copertă scria, în engleză:

„Lot 17: Europeni: femei, preț special. Proveniență: India, Indochina, Sumatra. Client: Chao Fa Long, Bangkok.”

Frunzele de hârtie îngălbenite tremurau în mâna lui. Apoi, un nume sărit din pagină îl lovi în stomac ca un pumnal:

„Subject No. 11: Thea Gazon. Caracteristici: tip caucazian, blondă, ochi albaștri-*verzui. Vândută în licitația de noapte. Destinație: Hainan (provizoriu).”*

— Thea… a fost aici… șopti el, iar Sam îi citi în ochi amestecul de groază și furie.

În colțul opus, un dulap de metal ruginise complet. Sam trase de el cu un icnet și ușa scârțâi. Înăuntru: o lanternă cu gaz, o hartă mare a insulei Zanzibar, și o serie de etichete din fildeș, cu simboluri sculptate. Fiecare etichetă avea un cod: *D*-*5*, *F*-*2*, *X*-*9*.

Bill luă una dintre ele. Pe verso, scria:

„Tunel de evadare, ieșire spre micul golf Kiwengwa.”

— Avem o șansă, spuse el. Dar suntem singuri.

Ieșind din arhivă, înaintară pe alt tunel, în pantă ascendentă. Trecuseră deja de două galerii laterale, una prăbușită, alta plină

cu șerpi. La un moment dat, zidul se subție și un grilaj de fier apărea în față. Dincolo de el, lună plină, valuri și o plajă pustie.

— Gata, ieșim! murmură Sam.

Dar în acel moment, o umbră masivă le blocă trecerea. O lanternă fu ridicată și lumina le izbi ochii. În fața lor, cu o sabie în mână și o voce joasă, apăru paznicul cu tatuajul capului de mort.

— Închideți ușa, spuse el calm. Nu sunteți pregătiți.

Bill se pregătea de luptă, dar vocea omului se schimbă brusc:

— Dacă ieșiți acum, veți muri împușcați în cinci secunde. Dacă rămâneți… vă pot ajuta. Eu am fost sclav. Acum sunt paznic. Dar nu pentru totdeauna.

— Cine ești tu? întrebă Bill.

— Numele meu nu contează. Dar vreau răzbunare. Și voi doi sunteți cheia.

Umbra se dădu într-o parte. În spatele lui, o trăsură mică aștepta, trasă de un cal costeliv. Pe ea, două butoaie goale și o pătură groasă. Paznicul le făcu semn.

— Dacă aveți curaj, urcați. Vă scot din cetate. Dar după aceea… sunteți pe cont propriu. Și ea… e departe deja.

— Unde?

— Hainan. Și mai departe. Poate în inima Asiei. Poate în mâinile Dragonului.

Cei doi urcară în tăcere. Trăsura se puse în mișcare pe un drum de piatră îngust, printre palmieri și ziduri vechi. Din turnuri, gloanțele luminau cerul. Alarma fusese dată.

Bill strânse din dinți.

— De azi înainte, nu mai suntem doar fugiți. Suntem vânători.

CAPITOLUL 4
În ghearele dragonului

Timpul devenise o noțiune fără sens pentru Ron Stillwel. Zidurile de piatră, ude și mucegăite, ale celulei sale nu lăsau să pătrundă niciun fir de lumină, iar hrana, adusă când și când de un temnicer mut, nu respecta vreo oră anume. Trei zile, poate patru, sau o veșnicie, atât trecuseră de când fusese smuls din rândul prietenilor săi și aruncat în adâncul acelei închisori. Ultima imagine a fost chipul Theei, palid și speriat, întors spre el peste umăr, în timp ce gardienii o târau departe, alături de Iwana Barrowa.

Ron nu era omul care să cedeze. Fost cercetaș, aventurier și scafandru, iar în ultima vreme un aviator iscusit, luptător în Spania, crescuse în jungla pericolelor. Și acum, în acest cavou al deznădejdii, își păstra luciditatea. De trei nopți lucra cu un cui ruginit la slăbirea zăbrelelor de la aerisire. A patra noapte îi aduse izbăvirea.

Cu mâinile însângerate și spatele lipit de tavanul scund, Ron se strecură prin orificiul deschis și porni pe burtă de-a lungul unui tunel de ventilație, construit probabil de sclavi ai altor epoci. Șerpuia prin întuneric, la câțiva pași de moarte. Din când în când, trebuia să se oprească, să-și țină respirația și să asculte.

Apoi, tăcerea absolută îl împingea mai departe, până când ajunse la o deschidere.

În fața lui se întindea curtea interioară a fortului. Dincolo de ea, portul secret. O jumătate de duzină de bărci transportau încărcături suspecte spre o corabie cu pavilion asiatic, negru, pe care se răsfăța sfidător, un dragon roșu.

Ochii lui Ron se îngustară. Printre siluetele îndoielnice care urcau pe rampă, zări două figuri binecunoscute: Thea și Iwana. Amândouă înfășurate în mantii grele, păzite de doi indivizi cu tunici lungi, înarmați cu sulițe cu vârf dublu. Un al treilea personaj, îmbrăcat în galben auriu, cu față palidă și un evantai negru pe care-l ținea deschis în dreptul gurii, părea să le supervizeze îmbarcarea.

Ron strânse pumnul. Era mandarinul despre care auzise șoapte în celulă, agent al **Cobrei de Jad**, un monstru rafinat și periculos. Fetele erau pierdute, dacă nu acționa imediat.

Fără să stea pe gânduri, Ron se strecură printre umbrele zidurilor, trecu de două colțuri de gardă și se îndreptă spre spatele clădirii unde fusese închis. Avea o singură șansă: să-i regăsească pe Bill și Sam și să scape împreună. Mai târziu, urmărirea fetelor avea să devină misiunea vieții lor.

În zori, când primele raze ale soarelui mângâiau acoperișurile cetății, Ron se prăbuși într-o peșteră mică, unde se ascunseseră și ceilalți. Când îl văzură, Bill și Sam tresăriră de uimire.

— Ron?! Dar cum ai...?

— Mai târziu, șopti acesta. Am vești. Fetele... au fost luate. Pe mare. Asia. Dragonul a mușcat deja...

Bill își încleștă maxilarul. Sam trase adânc aer în piept.

— Atunci plecăm după ele, spuse Bill cu o voce joasă. Nu contează cât de departe.

— Și nu oricum, completă Ron. Am luat o hartă și ceva documente din biroul comandantului. Există o rută clandestină spre continent. Prin Mombasa.

— Să nu mai pierdem nicio clipă, spuse Sam. Cu cât întârziem, cu atât urmele lor se șterg.

Astfel începu o nouă fugă, de data aceasta nu pentru libertate, ci pentru salvare. La orizont se profila deja o altă lume, mai periculoasă, mai sofisticată, o lume a Dragonului de Jad, unde niciun pas nu era sigur și nicio promisiune nu era fără preț.

***

Drumul spre Mombasa începu înainte de zori, când cerul abia se limpezea de umbrele nopții. Cei trei prieteni se strecurară din peștera care le oferise adăpost și, folosind poteci cunoscute doar de pescari și traficanți locali, se îndreptară spre sud, paralel cu linia țărmului.



Pădurile de mangrove se împleteau cu dune de nisip alb, iar aerul devenea tot mai umed și dens pe măsură ce coborau spre tropice. În depărtare, marea sclipea în nuanțe de smarald și indigo, iar păsări cu penaj aprins țipau deasupra golfulețelor ascunse.

— Asta e altă lume, mormăi Sam, ștergându-și fruntea. Niciodată n-am văzut atâta frumusețe în atâta pericol.

Ron se opri și arătă spre o colină joasă.

— Dincolo e un mic sat de pescari. Pot avea o barcă pregătită pentru noi diseară, dacă nu ne prind până atunci.

— Atunci să fim ca umbrele, spuse Bill. Să nu ne vadă nimeni.

Ajunseră în sat pe înserat, după o zi întreagă de mers, de ocoliri, de tăceri. Însă chiar în mijlocul pieței de pește, unde se opreau să cumpere ceva hrană, îi aștepta o surpriză.

Un bărbat înalt, cu turban verde și o mantie largă, părea să îi urmărească. Se prefăcea că vinde scoici, dar mâna lui dreaptă păstra un pumnal cu mâner de jad, identic cu cel găsit în fortul piratului Valladores.

Bill îl zări primul. Făcu un semn discret, și cei trei se despărțiră printre tarabe. Sam se făcu nevăzut după o căruță cu saci de sare, iar Ron intră într-un gang dintre două colibe.

Urmă o goană fulgerătoare, prin cotloane și străduțe întortocheate, printre copii care jucau cu mingi din cârpe și câini flămânzi care lătrau confuzi. Un glonț şuieră pe lângă capul lui Bill, ricoșând într-o placă de metal.

— Ne-au prins urma, strigă el printre dinți.

Dar norocul nu-i părăsise. Un bătrân negustor, care vindea statuete din abanos, le făcu semn disperat și le deschise o trapă ascunsă între sacii cu mirodenii. Fără să ezite, se strecurară înăuntru.

— Aveți prieteni periculoși, murmură bătrânul. Am cunoscut cândva pe cineva ca voi. Tot așa căuta pe cineva drag...

— Pe cine? întrebă Bill, dar bătrânul închise trapa și le făcu semn să tacă.

În încăperea subterană, întunecată dar răcoroasă, găsiră un vechi jurnal de bord, îngălbenit și scris în limba portugheză. Ron, care cunoștea ceva din dialectul vechi de navigatori, traduse câteva rânduri:

— *„...fetele sunt duse în larg, către Macao. Acolo, Dragonul le păzește. Numai cei cu sânge curajos pot trece poarta de jad...”*

— Macao, mormăi Sam. Ăsta e un indiciu prețios.

— Și o destinație terifiantă, adăugă Bill. Dar înainte să pornim spre Asia, trebuie să ajungem la Mombasa. Acolo poate ne putem urca într-o navă.

— Și să găsim aliatul meu, spuse Ron. Am un contact printre marinarii de pe ruta Zanzibar–Colombo.

A doua zi, la răsărit, părăsiră adăpostul și urcară în barca promisă. Lăsară în urmă țărmul periculos și se îndreptară pe o mare netedă, cu briza caldă în plete și cu hotărârea aprinsă în priviri.

La orizont se profila deja Mombasa cu acoperișurile ei plate, porturile mirosind a mirodenii și corăbii grele legănându-se în valuri. Un oraș cu o mie de ochi, o mie de voci și, poate, cu un drum către Dragon.

***

CAPITOLUL 5
Mombasa, orașul porților interzise

Corabia de pescari cu care porniseră din satul ascuns părea o jucărie pe valurile din ce în ce mai înalte ale Oceanului Indian. Vântul se întețea, iar cerul căpătase o nuanță fierbinte, metalică, semn de furtună. Dar până seara ajunseră în fața orașului Mombasa, unde acoperișurile joase de lut și cupolele minaretelor se întindeau ca o dantelărie pe fundalul purpuriu al apusului.

Bill, Sam și Ron coborâră în tăcere, amestecându-se printre negustorii care își trăgeau mărfurile în căruțe scârțâitoare. Atmosfera era densă, fierbinte, plină de mirosuri contradictorii: scorțișoară, pește uscat, piele tăbăcită, fum de narghilea.

— Nu ne putem permite greșeli aici, murmură Ron. Dacă oamenii Cobrai de Jad ne recunosc, suntem pierduți.

Străbătură străzile aglomerate cu capetele plecate, până ajunseră într-un cartier de la marginea portului, unde clădirile erau dărăpănate, vopsite în culori vii, dar decolorate de soare. Un han cu firma scorojită „La Şarpele de Apă” le atrase atenția.

Acolo, Ron se întâlni cu un bărbat cu turban alb, pielea arsă de soare, cu ochi mici și agili, pe nume Malik.

— Malik a lucrat pentru consorțiul lui Valladores, explică Ron. Dar a fost trădat și aproape omorât. Acum vinde informații.

Malik îi privi atent.

— Căutați pe cele două femei? Blonde? Una mai matură, cealaltă tânără și furioasă?

Bill încleștă pumnii.

— Unde sunt?

— A trecut o săptămână. Au fost duse pe nava *Golconda*, sub pavilion japonez. Acum trei zile a plecat spre nord-est... spre Macao. Încărcătura era... rară și păzită. Foarte păzită.

— Le-a vândut deja, spuse Sam cu voce joasă.

— Nu încă. Întâi trebuie să treacă de o inspecție secretă. O stație de tranzit. Am auzit zvonuri despre un loc între Zanzibar și Ceylon... o insulă care nu apare pe hărți. Se numește Ba Naakar. Acolo, Dragonul își alege trofeele.

Malik scoase un fragment de hartă maritimă, ruptă și pătată. Un cerc era desenat cu cerneală roșie în largul coastei Africii.

— Dacă aveți un vapor, sau puteți urca pe vreun cargobot, poate o prindeți. Dar vă spun: e o cursă cu moartea.

Bill ridică privirea. În ochii lui nu mai era teamă, ci doar voință.

— Vom merge oriunde. Niciun Dragon nu poate învinge trei oameni hotărâți.

Malik rânji trist.

— Atunci mergeți la cheiul 11. Căpitanul Sefu ar putea să vă ia. Dar vă cer un sfat: dacă ajungeți pe Ba Naakar... nu atacați noaptea. Insula prinde viață atunci. Și nimic viu nu iese de acolo după miezul nopții.

În acea noapte, Bill, Sam și Ron pășiră pe puntea vaporului *Matabele*, un cargobot ruginit cu miros de motorină și lemn ud. Lăsau în urmă Mombasa, orașul-portal, și porneau într-o cursă contra cronometru, cu inima arzând de o singură dorință: să le salveze pe Thea și pe Iwana Barrowa din ghearele Dragonului.

La orizont, norii se învârteau ca niște făpturi negre, iar marea, în loc să-i sperie, le părea un aliat. Pentru că nu aveau de gând să se oprească.

Niciodată.

Sfârșitul volumului 65

Vol. 66 - Fuga din Seattle



«COLECŢIA CITITORULUI DE AZI»

Singura colecţie adevărată de romane de aventuri şi suspans, apărută după 1989 !

Primele numere apărute cuprind autori celebrii !

1.ÎNTRE 4 ŞI 7 de Hugh Austin
2.DEMONUL ALBASTRU de Herman Landon
3.CASA GROAZEI de Herman Landon
4.SCARFACE de Trail Armitage
5.DEMONUL SATULUI de Stanislas A. Steemann
6. OCHIUL BLESTEMAT de Anthony Wynne
7.SINGUR IMPOTRIVA MAFIEI de Bruce Gale
8.CARTEA ATOTPUTERNICIEI de Edgar Wallace
9.SPIOANA LUI NELSON de Jean D'Agraives
10.DRAMA DE PE NIL de Arthur Conan Doyle

Editura «MARIST» alege pentru dvs. cele mai frumoase şi picante romane de aventuri, de dragoste, poliţiste şi le publică în

«COLECŢIA CITITORULUI DE AZI»

Deja sunt publicate 41 de romane frumos cartonate cu coperta în culori şi cu 200 – 300 pagini

Puteţi comanda toată colecţia la numărul de telefon: 0751 235 341 sau pe email:colectia.cititorului.de.azi@gmail.com

Fiecare volum cuprinde o povestire completă !

